

te doen en vestigde zich in Duinwijk. Meer weet niemand ter wereld er van!"

„Ik zou hem wel eens willen zien," zeide Betsie nadenkend.

„Nu ga mee, als wij eens gaan. Dat kan een prettig dagje worden. En als 't verder in 't seizoen is, dan zijn'er ook meer badgasten. Waren er nu veel?"

„Een stuk of tien!"

„Jonge meisjes ook."

„Ja, ook wel!"

Frank stond op, keek eens naar een paar gele rozen en toen Betsie belangstellend vroeg, of hij goede studies had gemaakt, antwoordde hij onverschillig.

„In mijn hoofd wel, op 't papier minder. Ik ga even omloopen, dames, tot straks!

Toen hij de veranda verlaten had, begon Mevrouw van Haeren al zijn eigenaardigheden op te sommen.

„Van al mijn kinderen heeft hij 't meest van oom Théo; beiden leven geheel en al voor hun vak."

„Met dát verschil, dat oom Théo zich verdienstelijk maakt en dag en nacht bezig is goed te doen, terwijl Frank zijn leven verluiert," zoo viel een stem uit de tuinkamer haar in de rede.

„O ben jij dat, Henri!" sprak Mevrouw een beetje gecontrarieerd, „heb je hem gezien?"

„Ja, maar niet gesproken; hij liep te slenteren aan den overkant en zag me niet of wilde mij niet zien. Wat heeft hij daar nu weer uitgevoerd?"

„Studies gemaakt!" zeide Meta lachend, „impressies opgedaan."

„Ik vind hem toch anders dan vroeger," merkte Sophie op, die haar broer altijd de hand boven het hoofd hield; „hij is stiller en ik geloof ook serieuzer. Van morgen zeide hij mij, dat hij nu eindelijk geloofde zijn weg gevonden te hebben."

„En waar brengt hem die weg? Als 't zoo voortgaat en Moeder remt niet, dan regelrecht naar 't armenhuis of naar Meerenberg."

„Henri, een kopje thee?" vroeg Mevrouw met een zijdelingschen blik op Betsie. „Hoe gaat het Wies?"

„Heel goed, dank u! Als 't je belieft, Phie, een kopje. Ik had gehoopt hem hier te vinden, maar 't is of hij altijd voelt, dat ik in aantocht ben. Gevlogen is de vogel!"

„Och, je zit ook altijd op hem te hakken. Niet ieder heeft aanleg om koopman te worden; je zoudt meer last van den jongen hebben als hij bij je op 't kantoor zat, dan als hij zijn liefhebberij volgt."

„Ja, dat geloof ik ook, maar in elk geval is 't voor hem al heel makkelijk. Mijn jongens moesten 't eens in hun hoofd krijgen genieën te worden."

„Och je bent ook zoo'n droogstoppel!" zeide Sophie, en allen lachten mede, zelfs Henri.

(Wordt vervolgd.)